

[Simonsen.]

mune altsaa betale den Del, som det tilfalder det offentlige at udrede i Pension. Det synes jeg er urigtigt, thi Pensionen er en Efterløn. Naar Staten paatager sig Lønningen, er det ikke helt rigtigt, at Kommunen skal bære Efterlønnen. Da det, som sagt, kun er en Del af Beløbet, der er opført paa Finanslovsforlaget, betyder det kun grumme lidt, enten Pensionen er medregnet i Beløbet eller ej. Men naar Universitetsundervisningen udvikler sig til det, som vi sikkert alle venter, den skal blive, og der altsaa bliver flere Professorer, kan det komme til at betyde noget. Jeg synes, at Pensioneringen bør følge Lønningen, det er det principielt rigtige. Jeg vil derfor gerne bede den højtærede Undervisningsminister og Ministeriets Embedsmænd overveje denne Sag, om den ikke kan ordnes saaledes, at Byrden ved Pensioneringen kommer til at ligge, hvor Byrden ved Lønningen i øvrigt hviler. Jeg haaber, at der kan opnaas et Resultat, der bringer noget mere principrigtigt ind.

Finansministeren (Bramsnæs): Jeg vil gerne sige til Venstres ærede Ordfører (Hauch), som mente, at jeg særlig havde fundet de mindre Bevillinger at spare paa, at det dog er paa baade store og smaa Bevillinger, der er foretaget Bespareser. Men naar det ærede Medlem mener, at der er andre Bevillinger, hvor der burde spares, burde det ærede Medlem nævne dem her. Nu ved jeg godt, at det ærede Medlems Synspunkt er dette, at Folketinget skal have Hovedansvaret for Finansloven, og i Overensstemmelse dermed kan jeg naturligvis ikke vente, at det ærede Medlem stiller Forslag om de store og vidtrækkende Bespareser, som han omtalte. Men hvad jeg havde kunnet vente, var, at der var blevet stillet saadanne Forslag i Folketinget, men det blev der ikke; der er der ikke fra Venstres Side stillet et eneste Beparelsesforslag, som har nogen Betydning for Økonomien. Som Følge deraf maa jeg gaa ud fra, at man i Folketinget ikke har ment, at der burde foretages disse store, indgribende Bespareser. Det kan jo være Folketingets Fejl, men saadan ligger det i Øjeblikket, og jeg betragter det i alt Fald som Udtryk for, at man ikke fra Venstres Side har været klar over, hvor saadanne mægtige Bepareser skulde foretages. En abstrakt Tilbøjelighed til Bepareser er ikke meget værd i Kroner og Øre, man maa stille bestemte Forslag. Det har man savnet under

Behandlingen i Folketinget, og jeg gaar ud fra, at vi ogsaa kommer til at savne dem under Behandlingen her i Tinget. Det, man har mødt i Landstinget i Dag, ligesom man har mødt det paa enkelte Punkter i Folketinget, var Modstanden mod de Bepareser, der er foreslaaet fra vor Side, og det staar i et meget daarligt Forhold til de Krav, der er rejst navnlig fra Venstres Side om at foretage vældige Bepareser. Men det hænger vel sammen med, at det er meget lettere at stille saadanne Krav end at gennemføre dem. Det viser sig jo ogsaa, at naar Bepareser bliver foreslaaet, møder man Protest, ikke mindst fra Medlemmer af Partiet Venstre, som sikkert i Almindelighed har været med til at istemme Raabet om Nedsættelser.

Med Hensyn til det specielle Spørgsmaal, som har været diskuteret mellem det ærede 4de Medlem for 5te Kreds (J. Jensen-Klejs) og mig, skal jeg endnu sige, at jeg haaber, det er muligt til næste Aar at faa en saadan Bevilling optaget igen. Men jeg maa indrømme, at jeg stadig ser det Spørgsmaal dukke frem, at der kan komme Krav fra andre, som sætter Penge i en Sparekasse, og som tilhører den arbejdende Stand, om at faa et saadant Rentetilskud, og jeg begriber egentlig ikke, med hvilken Motivering man skal nægte en københavnsk Arbejder Rentetilskud, naar en Arbejder i en anden Del af Landet, i Horsens By eller en anden By, som skyder Penge ind i en bestemt Forening eller Institut, kan faa det. Jeg begriber ikke, hvorledes man skal nægte det første, naar man giver det sidste. Men det er jo muligt, at det bliver lettere at klare, naar man kan lade Logikken sejle sin egen Sø, som man saa tidt gør ved en Bevilling paa Finansloven, og jeg skal ikke modsætte mig, at der bliver Mulighed for at give denne Institution Tilskud, saa at den kan give Renteforhøjelse til Folk, som sætter Penge i den. Men jeg haaber, at det ikke maa blive et almindeligt Krav, et Krav, der kommer fra alle Sparere i Landet, som tilhører den arbejdende Klasse; for saa kunde det gerne blive dyrere, end man ønsker fra Venstres Side. Det er formentlig alligevel noget begrænset med dem, der staar det ærede Medlems Hjerte nær med Hensyn til Rentetilskud, og jeg maa indrømme, at paa det Omraade anlægger jeg et mere almindeligt Synspunkt. Jeg synes, at enten maa man være moralsk berettiget til at faa Tilskud, eller ogsaa maa man ikke være det, uanset om man bor i den ene eller den anden Del af Landet. Jeg kan ikke medgive, at der skal gælde een Regel for